

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด

เมื่อวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๕๙

มาปฏิบัติธรรมต้องตัดสิ่งกังวลออกให้หมด

ก่อนจึงหัน

พระมาเท่าไร (๓๐ ครั้งผม) พระที่ไม่ฉันทังในมีเยอะ เป็นประจำเลย ท่าน ภาวนา คือการผ่อนอาหารนี้ดีทางสติมากที่สุด ถ้าสติไม่เปลอกลีเสจะเกิดไม่ได้ สติ เปลอแว็บก็เลสกอก ออกทันที เพราะฉะนั้นจึงต้องบำรุงสติให้ดี ถ้าสติมีอยู่แล้วก็เลสกอก มากขนาดไหนออกไม่ได้ สติควบคุมไว้อยู่ทั้งนั้นแหละ เพราะฉะนั้นสติจึงต้องสำคัญ มาก เช่นพระท่านอดอาหารหนุทางสติได้ดี สมมุติว่าอดอาหารอดไปนานเท่าไร สติไม่ เปลอเลยๆ ติดแนบ ที่นี้พอมาฉันทัง ฉันทังมันก็ตายได้คนเราใช้ไหม ต้องมีอดมีอิม พัด เหยียงกันไปอย่างนั้น แล้วก็ตัดทดสอบกันไปในตัว

การอดอาหารดีทางความเพียรมากที่สุด สติดี ๆ จากนั้นเมื่อสติคุมกิเลสไว้อยู่ แล้วจิตสงบได้ ถ้าสติคุมไม่อยู่ก็เลสกอกเพ่นพ่าน คนก็ไม่มีสาระแหละ เดินจงกรมก็ เดินไปอย่างนั้น มีสิบขามาเดินก็เดินแบบเหลวไหลเหมือนกันหมด ใครเก่งไปเอามาสัก สิบขามาเดินจงกรม อยู่ในครวัณนี้ไปเอามาให้ได้คนละสิบขาๆ มาเดินจงกรมแต่ไม่มีสติ เรียกว่าบ้าทั้งหมด บ้าสิบขาไม่มีสติ จำให้ตีนะพวกนี้ เราเดินแล้ว ที่เอามาสอนนี้เราเดิน หมด ด้วยความพินิจพิจารณาทุกอย่าง

การประกอบความพากเพียรสักแต่จะทำไม่ได้นะ ต้องมีปัญญาพินิจพิจารณา แล้วก้าวเดินตามนั้นแล้วก็ดีขึ้นๆ อันไหนที่ได้ผลมาแล้วก็มาสอนหมู่เพื่อน ๆ เช่นอย่าง สติสำคัญมาก เราเคยพูดแล้วว่าจิตเรามาจากโคราชแน่นปิ้งเหมือนหิน แต่มาเสื่อมที่ อุดร ทำกลดหลังหนึ่งเท่านั้นยังไม่เสร็จ จิตเข้าสงบได้บ้างไม่ได้บ้าง เพียงเท่านั้นรู้แล้ว รีบออก แม้อย่างนั้นยังหมดตัวเลย เสื่อมปีกับห้าเดือน แทบเป็นแทบตาย จึงได้มา พิสูจน์ทดสอบดู เป็นเพราะอะไรมันถึงได้เจริญแล้วเสื่อมๆ สติคงไม่ดี ขาดคำบริกรรม ละมัง

อ้าว ที่นี้เอาคำบริกรรมมาติดกับหัวใจ เอาสติติดกับคำบริกรรมไม่ให้เปลอมันจะ ไปไหนลองดู แต่ทำอะไรเอาจริงนะ สมมุติว่าเอาละลงกันแล้วพัดกันเลยไม่ให้เปลอ ตั้งแต่ตื่นนอนจนกระทั่งหลับ ที่แรกนี่อกจะแตกกิเลสมันตัน สติบังคับเอาไว้ๆ ต่อไป ค่อยเบาบางๆ ที่นี้ก็ถึงความสงบขึ้นมา อ้อ จิตที่เคยเจริญแล้วเสื่อมไม่เสื่อม ขึ้นเรื่อย ๆ จึงได้เอามาพูด สติเป็นสำคัญ ถ้าสติไม่เปลอ กิเลสจะยกกองพลมาก็ตามล้มทั้งนั้น แหละ สู้สติไม่ได้ ถ้าสติขาดเสียอย่างเดียวเหลวหมด นักภาวนาให้พินิจพิจารณา

ที่นำมาสอนโลกนี้เรียกว่าเราสอนเต็มภูมินะ ช่วยโลกเราก็ช่วยเต็มภูมิ จตุปัจจัยไทยทานมีมากมีน้อยท่วมเพื่อโลกทั้งหมด เราไม่เอาอะไรเลย เพราะพอแล้วในหัวใจ ธรรมอย่างเดียวพอในหัวใจแล้วไม่เอาอะไร ปล่อยหมดสามโลกธาตุไม่เอา มีธรรมอย่างเดียวกัน ที่นี้เมื่อพอแล้วก็ช่วยโลกละที่นี้ มีอะไรช่วยๆ ตลอดเลย อย่างวัดนี้ก็เคยพูดแล้วว่า วัดป่าบ้านตาดไม่เคยมีการสั่งสมอะไรมาตั้งแต่เริ่มสร้างวัดสร้างวา จตุปัจจัยไทยทานได้มามากน้อย เริ่มต้นออกช่วยคนทุกข์คนจน จากนั้นก็ก้าวเข้าสู่โรงร่ำโรงเรียน และก้าวเข้าสู่โรงพยาบาล พร้อมกันกับการสร้างวัดสร้างวา

ที่ว่าเราช่วยโรงพยาบาล โรงร่ำโรงเรียน ทุกวันนี้ โอ้ย เราช่วยมาตั้งแต่โน้นแล้ว ที่มาเปิดเผยเพราะช่วยมากต่อมากก็เป็นการเปิดเผยเอง อย่างที่ว่าช่วยโลก เราช่วยมาตั้งแต่ต้น วัดนี้ไม่มีอะไร ออกยันได้เลย เราเป็นหัวหน้าวัดนี้เอาธรรมมาปกครอง มองดูโลกมองดูอย่างทั่วถึง ไม่ได้มองดูแต่พุงของตัวเองหัวใจของตัวเอง โลกทุกข์แทบเป็นแทบตาย ไม่มองกัน นี่คือกิเลสมองดูแต่พุงของตัวเอง ถ้าเป็นธรรมแล้วดูหมด เอา เขาอดเราอด เขาตายเราตายไปด้วยกัน พุงเขากับพุงเราอย่าให้เหนื่อกัน นี่เรียกว่าธรรม ถ้าหนักไปกว่านั้น เอา ให้เขากินให้เขาใช้เรายอมอด ธรรมเป็นอย่างนั้น นั่นเรียกว่าธรรม

ถ้ามีธรรมแล้วโลกอันนี้สนิทกันได้โดยไม่ต้องมีปัญหา ว่าชาตินั้นชั้นนี้ วรรณะนั้นวรรณะนี้ ประเทศนั้นประเทศนี้ มันอยู่ที่หัวใจของกิเลสที่ปกครองอยู่ ที่โลกร้อนอยู่ ทุกวันนี้ ถ้าธรรมเข้าไปครองหัวใจ โลกนี้จะเป็นโลกที่สนิทต่อกัน ไม่มีใครที่จะสนิทต่อกันได้ยิ่งกว่าโลกที่มีธรรมในใจ ขอให้โลกทั้งหลายได้นำธรรมไปปฏิบัติเถอะ อย่าให้แต่กิเลสมันเหยียบจมูกๆ โลกนี้กำลังจะฉิบหายแหละเวลานี้ ว่าเมืองไหนเจริญๆ มันเจริญด้วยไฟนด้วยไฟ เอาธรรมจับดูรู้หมดนะ มันว่าเอาเฉยๆ ว่าเจริญๆ มันไม่มีใครเจริญ มีแต่ไฟนแต่ไฟเผาทั้งโลกดินแดน ได้มากเท่าไรยิ่งแผ่อ่านาจป่าๆ ถิ่นๆ ธรรมไม่มีคำว่าอ่านาจป่าๆ ถิ่นๆ ธรรมมีมากเท่าไรใหญ่เท่าไรยิ่งชุ่มเย็น

เหมือนพ่อแม่กับลูก ลูกมีก็คนพ่อแม่ดูแลทั่วถึงหมด แล้วยกขึ้นเลยว่า พ่อกับแม่เป็นหัวใจของลูกทุกคน นั่นละความรักที่มีต่อลูกเขาเป็นธรรมอยู่ในนั้นโดยหลักธรรมชาติ ที่นี้ความรักในธรรมปฏิบัติในธรรมต่อโลกที่อยู่ร่วมกันนี่ก็เป็นความสุขความเจริญ เดียวนี้โลกมันเห็นแต่พุงตัวเองไม่เห็นพุงคนอื่น โลกทั้งโลก ฟังบ้างซิโลกทั้งโลก มันตาบอดกันหมดแล้วหรือ สามโลกนี้มีแต่โลกกิเลสบีบหัวใจมัน มองหาที่ไหนไม่เห็นเห็นแต่พุงของตัวเองหัวใจของตัวเอง เหยียบคนอื่นเข้ามาเพื่อตัวเอง ใช้ไม่ได้นะ เลว เลวที่สุด เอาธรรมเข้าไปซินะ

เวลานี้ธรรมเกิดไม่ได้เพราะกิเลสมีอำนาจมากทีเดียว เอาธรรมให้เกิดในใจ แม้ที่สุดในครอบครัวผัวเมียจะได้ไม่ทะเลาะกัน ลูกเต้าหลานเหลนดูพ่อคุณแม่ซึ่งเป็นแบบ

พิมพ์ก็ซุ่มเย็นไปตาม ๆ กัน วันไหนเห็นพ่อเห็นแม่ทะเลาะกันเด็กไปโรงเรียนนี้นั่งเหม่อ นั่งมอง ไม่ได้มีความคิดความอ่าน อารมณ์ไปอยู่กับพ่อแม่ทะเลาะกันกัดกันให้ลูกเห็น อยู่ในบ้าน ลูกก็สะพายมาโรงเรียน นั่งเหม่อ นั่งมอง เรียนอะไรก็จำไม่ได้ ๆ นี่ละเรื่องราว สำคัญอยู่ที่พ่อแม่ซึ่งเป็นแบบพิมพ์ ถ้าพ่อแม่ที่เป็นแบบพิมพ์ดีแล้วลูกซุ่มเย็น ไปโรงเรียน โรงเรียนกับเพื่อนกับฝูง เข้ากันได้เต็มหูเต็มตา ยิ้มแย้มแจ่มใส ถ้าพ่อแม่ทะเลาะกัน แล้วนำอารมณ์ของพ่อแม่ไปโรงเรียน ดูไม่ได้นะ พวกนี้จำเอาทุกคน ๆ

อย่าเห็นแก่ความคิดความอ่าน ความอยากความทะเยอทะยานของตน ให้เอา ธรรมเข้ามาปกครอง มันอยากแบบไม่เข้าท่าละกิเลส ถ้าเป็นธรรมแล้วไม่ยากก็บีบใส่ แล้วดีขึ้นมา ๆ เอาละให้พร

หลังจ้งหัน

เมื่อวานนี้ไปภูเขี้ยว ไปโรงพยาบาลภูเขี้ยว ให้เขาสร้างตึกหลังหนึ่งสองชั้น เรา ไม่ได้เข้าไปดูหรอก เพราะช่างเขาทำเรียบร้อยอยู่แล้ว ไปดู เอาของไปให้เขา พอไปก็ ขบขันดี เพราะเขาก็ไม่รู้เรื่องของเรา เราทำได้ทุกแบบ เหมือนเด็กก็มี เหมือนผู้ใหญ่ก็มี เหมือนตัวตลกก็มี ทำได้ทุกแบบ ไปสถานที่เช่นนี้ควรจะเป็นแบบไหนมันจะออกของ มันเอง มาที่รุ่มเข้ามากราบ ใครอยู่ที่ไหนแตกตื่นกันมาหมดมากราบ คนหนึ่งถือ ธนบัตรมาไม่มีที่วาง เอาละนะเริ่มแล้ว เขามาวางข้างเก้าอี้ที่เรานั่ง วางนี้ไม่เหมาะ ไปหา ถาดมาวางซิ ให้เขาไปหาถาดมา เอ้า หาถาดมาวาง

พอเขาเอาถาดมาปั๊บ เอาเงินนี้ใส่ถาด เอ้า ถือถาดไปตระเวนให้หมด กระเป๋ าไหนมีมากโยเอาให้หมดแล้วมา เราว่าอย่างนี้ เขาทั้งหัวเราะ โอ๊ย ได้เงินเยอะ ในถาด เต็มเลย แถวนั้นยังไม่ไป ดูนัยบบางอยู่ไม่พอ แหว่ง ๆ นี้ ไปแถวนี่ ความจริงดูแล้วแถว นี้เขายังไม่บริจาค เอา ไปแถวนี่ เขาก็รุ่มใส่เต็มถาดเลย พอเต็มถาดเสร็จเรียบร้อยแล้ว เราก็ก็นำเงินของเราไปวางไว้บน ทับเงินของเขา เราให้สองหมื่น ตกลงได้เยอะนะเมื่อวานนี้ อย่างนั้นละบเวลาจะเอา ปู๊ปปู๊ป ๆ เป็นหลายแบบ

มีหลายแบบแล้วแต่จะใช้แบบไหน ปัจจุบันจะขึ้นแบบไหนมันจะเป็นของมันเอง แบบตลกแบบอะไร ๆ พุดไม่ถูก อย่างที่จำไม่ลืมมันก็ไม่ลืมเหมือนกัน มันหากเป็นอยู่ในจิตนี้ อย่างที่เคยพูดเรื่องอีตาคนหนึ่งเขาย้ายมาจากบ้านใหญ่ที่เคยเล่าให้ฟังหนหนึ่ง แล้ว เขามาตั้งเป็นจุด ๆ ห่างกันดูว่าประมาณสัก มุมศาลานั่นกับมุมนี้นี้ เขากะว่านี่ ครอบครวัหนึ่ง นั้นครอบครวัหนึ่ง ก็เอาเครื่องครวัจากบ้านของเขาย้ายออกมา เขาจะ มาตั้งบ้านที่นั่น เห็นว่าใกล้เขา เคยเล่าให้ฟังแล้ว มีอยู่ ๕ กอง ครอบครวัเขากำลัง ย้ายออกมา วางไว้เป็นกอง ๆ เราก็บทว่าเขามาตั้งที่นั่นทางขึ้นเขาเรา

ตอนเช้าเราออกมาบิณฑบาต ไปอยู่ที่นั่นไม่ค่อยได้ฉันทุกวันนะ เป็นจังหวะที่เราออกมา ก็มาเจออย่างที่ว่าแหละ เขาวางไว้นั่งกองหนึ่ง นี่กองหนึ่ง เราก็เดินไปรับบาตร เขา เจ้าของเขาอยู่ที่นั่น เขาเอาข้าวใส่บาตรๆ ก็มาถึงคนสุดท้ายทางด้านนี้ จากนั้นก็ขึ้นเขาแหละ แกก็ยืนอยู่หน้า ขบขันดีนะ ดูอาการแกล้งใจมากทีเดียว พอมาถึงสุดท้ายแกก็ปั๊บปั๊บออกมาเลย ไหนบิณฑบาตได้อะไรบ้างไหมล่ะ แกว่างั้น ลักษณะอาจหาญอยู่นะ บิณฑบาตได้อะไรบ้างไหมล่ะ ไหนขออุบาตร แกก็มาดูจริงๆ เปิดบาตรดู ร้องว้ายขึ้นเลย ไม่ได้อะไรนี่ มีข้าวสองสามปั้น เอา สู เด็กก็อยู่ตามเขามาตั้งทับใหม่ มันขบขันดี แกเป็นคนควบคุมให้เขาตักน้ำพริก เอา สูเอาเตี้ยวนี้ แกควบคุมใส่ปิ้งปิ้งๆ แล้วแกก็เอาทัพพีไปตักเอาปลาร้าอยู่ในโหลมาเทลงในครก แล้วก็ตำปิ้งปิ้งๆ เอา เร่งๆ

แกเป็นคนควบคุม ใส่ปิ้งปิ้งๆ พอเสร็จแล้วแกก็หาใบตองมาห่อ ห่อใหญ่อยู่ขนาดนี้ พอห่อเรียบร้อยแล้วก็มา คือแกนิมนต์เราไว้ นิมนต์ยืนรอ คอยก่อน ทางนั้นแกก็เร่งจะเอาอันนั้นมาใส่บาตรเพราะในบาตรไม่มีอะไรเลย มีสี่ห้าครอบครัวๆ ละหนึ่งคนๆ ใส่บาตร แกเป็นครอบครัวที่ห้า พอเห็นไม่ได้เรื่องแกก็รีบให้เขาเอาพริกเอาอะไรใส่ครกตำปิ้งปิ้งๆ แล้วตักเอาปลาร้าในโหลใส่ลงไป ตำปิ้งปิ้งๆ พอเสร็จแล้วก็ห่อมาใส่บาตร ที่นี้แกอุทานนะแกล้งใจมาก

เราดูมันก็รู้อยู่แล้ว ปลาร้าดิบฉันได้ยังไง ก็เราอยู่บนภูเขาคนเดียว ถ้ามีเด็กมีเณรหรือมีพรานหาสเขาทำให้สนุกให้ก็ไม่เป็นไรใช้ไหมล่ะ ก็นี่เราอยู่คนเดียว แต่เขานิมนต์ให้รอหรือ พอมาใส่บาตร แกอุทาน เออ อย่างนี้ค่อยยังชั่วหน่อย มีแต่ข้าวเปล่าๆ มันจะกลืนได้ลงคอหรือ แกล้งใจเราก็รับเอาน้ำใจเขาไป พอไปถึงนุ่นแล้วก็เห็นอยู่นี่นะ เราก็เอาออกวางไว้ตามก้อนหินให้พวกกระจันกระแตมีอยู่เต็มไปหมดกินกัน อย่างนี้ที่มันจะไม่ลืมนั่นก็ไม่ลืมนะ

คนนั้นเขาดีใจเสียเต็มเหนี่ยวเลย เออ อย่างนี้ค่อยยังชั่วหน่อย มีแต่ข้าวเปล่าๆ มันจะกลืนได้ลงคอหรือ แกว่า แกให้ตำปลาร้าดิบ แกไม่รู้ ก็เขาไม่มีวินัยนี้ เรามีวินัยคือไม่ให้ฉันเนื้อดิบปลาดิบ พระวินัยครอบไว้เรียบร้อยแล้ว ปลาร้ามันก็ปลาร้าดิบก็เลยไม่ได้ฉัน แต่มันไม่ลืมนั่นก็ไม่ลืมนะ ไอ้เรื่องผ่านอย่างนี้ไม่พรรณนา อันไหนที่ไม่ลืมนั่นก็ไม่ลืมหากอยู่ในความรู้สึก แกล้งใจมากดูลักษณะ เออ อย่างนี้ค่อยยังชั่วหน่อย แกได้ห่อนี้ใส่บาตรเราแกล้งใจ

เราก็เอาหน้าใจแก แต่ไม่ได้บอก แกนิมนต์รอก่อน แกก็ตำไปกแป๊กๆ เห็นอยู่ปลาร้าดิบจะฉันได้ยังไง พระวินัยท่านห้าม แต่เราไม่บอก บอกเขาจะทำให้สนุกเสียเวลา เป็นพระบริโศค เป็นพระตะกละตะกลาม เราก็สักแต่เป็นกิริยาต้อนรับกันเพียงเท่านั้น การฉันอะไรต่ออะไรเราไม่เคยมาพอแล้ว

อยู่บนเขา เขาเรียกถ้าอะไรน้ำ เราไปหลายถ้าต่อหลายถ้ามันจำไม่ได้นะ ไปอยู่ ถ้านั้นถ้านี้ คำว่าถ้าไม่ใช่จะจงจะไปเที่ยวหาอยู่แต่ถ้านะ คือถ้าเดือนสี่เดือนห้ามัน ร้อนมากก็ขึ้นถ้า เวลาธรรมดาอยู่ตามร่มไม้ที่ไหนอยู่ได้ ถ้าเป็นเดือนมีนา-เมษาร้อน มาก แล้วก็ฝนตกด้วยก็ไปอยู่ถ้าเป็นกาลเป็นเวลา ไม่ใช่ไปไหนก็เจาะจงแต่ถ้าๆ มัน แล้วแต่ความเหมาะสมจะอยู่สถานที่ใดเพื่อบำเพ็ญสมณธรรมได้สะดวก นั่นละความ เหมาะสม

อย่างที่พระพุทธเจ้าทรงแสดงบอกไว้หมด ขึ้นต้นก็ รุกขมูลเสนาสน์ เป็นอันดับ หนึ่ง บรรพชาอุปสมบทแล้วให้ท่านทั้งหลายไปอยู่ตามรุกขมูลร่มไม้ ในป่าในเขาตามถ้ำ เจียมผา อยู่ได้ทั้งนั้น นี่ละท่านผู้เสาะแสวงหาธรรม พระพุทธเจ้าผู้ทรงเสาะแสวงหา ธรรมมาก่อนจนได้เป็นศาสดาก็อยู่ในป่าเมืองพาราณสีหรืออะไร ท่านก็ตรัสรู้ในป่า มี ใครติดตามอุปถัมภ์อุปฐากพระพุทธเจ้า สิทธัตถราชกุมารเสด็จออกทรงผนวชก็เสด็จ ออกในเวลาที่เหมาะสม และเป็นคนดีแก่สัตว์โลกได้เป็นอย่างดี ขโมยออกเลย

วันนั้นก็ในวันเพ็ญพวกพระสนมพวกข้าบกล่อมบำรุงบำเรอ แต่ก่อนก็รื่นเริง บันเทิง แต่วันนั้นพอเสียบๆ ท่านเสด็จออกมาดู วันที่ท่านจะเสด็จออกทรงผนวช มาดูที่ เขาข้าบกล่อมบำรุงบำเรอมันเป็นป่าช้าผีดิบไปหมด หลับครอกๆ แครกๆ ทั้งเนื้อทั้งตัว มาดูปลงธรรมสังเวช แต่กลางวันก็เป็นอีกอย่างหนึ่ง พอตอนดึกมากลายมาเป็นป่าช้าผี ดิบ หมดค่าหมดราคา หลับ เสียงกรนเสียงละเมอเพื่อฝันครอกๆ แครกๆ อยู่ทุกแห่ง ท่านเสด็จออกมาทอดพระเนตร นี่ก็เป็นปลงธรรมสังเวช

เตรียมแล้ว เตรียมจะเสด็จออก แล้ววันนั้นเพ็ญอะไรก็พร้อมว่าอย่างนั้นเถอะ เวลาที่ท่านจะเสด็จออก พวกนายทวารประตุมันก็หลับครอกๆ แครกๆ อยู่ตามประตู เสีย ท่านก็เสด็จออกได้สะดวกสบาย ถ้าธรรมดาจะออกได้ยังไง ก็นายทวารบาลผู้รักษา ประตูก็ขึ้น บทเวลาจะเป็นมันก็เป็นอย่างที่ว่าพวกข้าบกล่อมบำรุงบำเรอหลับครอกๆ แครกๆ มันก็เป็นลักษณะนั้นไป ท่านเสด็จออกเลย เราตัดบทเลย ใครตาม ก็มีนาย ฉินน์เท่านั้น เอามาส่งให้แล้วกลับ ม้าก็ตายเพราะคิดถึงเจ้าของ

พระองค์ก็ทรงบำเพ็ญอยู่ในป่ากรุงพาราณสี ได้รับความทุกข์ความลำบากขนาด ไหน กษัตริย์เสด็จออกทรงผนวชไปเป็นคนขอทานมันก็เท่ากับเทวดาตกจากสวรรค์ลง นรคนั่นเอง นี่ละเป็นคนดีตัวอย่างได้ดี จะไปหาเครื่องบำรุงบำเรออะไร มาปฏิบัติธรรม ต้องตัดสิ่งกังวลทั้งหลายอันเป็นเรื่องของกิเลสตัณหาได้ไม่พอ ประดับประดาเท่าไรไม่ พอๆ ออกให้หมด ให้เหลือแต่ตัวกับธรรมเต็มหัวใจ นั่นท่านผู้ออกปฏิบัติธรรมท่าน เป็นธรรมอย่างนั้น

อย่างสิทธิธรรมาศกษัตริย์ของเราท่านก็เสด็จออกอย่างนั้น แล้วก็เข้าไปอยู่ในป่าไปบิณฑบาต ทีนี้เขาให้ท่านก็ตามชนบประเพณีของเขา จะได้ของดิบของดีที่ไหนมาให้ท่าน แล้วใครจะรู้ว่าท่านเป็นกษัตริย์ ท่านก็ไปแบบคนขอทานธรรมดา แต่จิตใจท่านสูงส่งถึงความเป็นพระพุทธเจ้า เวลานั้นกำลังเป็นพุทธภูมิเต็มที่แล้ว จะเป็นพระพุทธเจ้าในไม่ช้า เวลาไปขอทานกลับมาแล้วมาดูของที่เขาให้ท่านมาจะกลืนไม่ลง

ในตำราเห็นด้วยกันทุกคน มองดูไส้มันขดมันขไปหมด มันจะอาเจียนบ้าง อะไรบ้างมองดูอาหารที่เขาเอามา กับอาหารในพระราชวังต่างกันอย่างไร พระองค์เอาธรรมสอนปู่ อันนี้ว่าเป็นของสกปรกไม่สวยไม่งามไม่น่าขบนำฉัน ในตัวของเรานี้สกปรกยิ่งกว่าของเหล่านี้เป็นไหนๆ ทำไมอยู่ด้วยกันได้ตั้งแต่วันเกิด ของนี้ไม่ใช่ของจะมาทำลาย ของมาส่งเสริมธาตุขันธ์ให้ยังมีชีวิตเป็นไปอยู่ได้เท่านั้น จะเสียหายที่ตรงไหน

บังคับให้สวย ต่อไปก็สวยธรรมดา เพราะที่รู้ความรู้ความเห็นที่เคยเป็นมาในวงศ์กษัตริย์ออกมาอย่างนี้เห็นมันก็ตื่นใจตื่นตาตื่นอะไรเสีย พลิกใหม่แก้ไขใหม่หมดปรับตัวเข้ากับธรรมให้ได้ตามธรรม เรื่องกิเลสมันก็ว่าอันนี้ต่ำอันนั้นสูง อันนั้นไม่ดี อันนี้ไม่ดี กิเลสตัวดำหนิ ธรรมนี้ดีทั้งนั้น อะไรที่จะเป็นประโยชน์ทั้งหมด ก็อยู่ถึง ๖ ปี ลำบากไหม ๖ ปี การประกอบความ پاکเพียรที่วาดพระกระยาหารตั้ง ๔๙ วัน ท่านมุ่งเพื่อจะตรัสรู้เพราะการอดอาหารโดยถ่ายเดียว นี่ไม่ใช่ทางก็ไม่ได้ตรัสรู้

พอท่านมาสวยพระกระยาหารของนางสุชาดา ๔๙ ชั้น ในเช้าวันนั้นที่ร่มโพธิ์ ซึ่งเป็นคู่เคียงของพระพุทธศาสนาตลอดมาจนกระทั่งทุกวันนี้ พร้อมกับพระสรีระทุกสัดทุกส่วนเบาบางหมดเลย ก็กับการเดินทางด้านจิตตภาวนาอันเป็นการถูกทางแล้ว ท่านยึดเป็นคติมาตั้งแต่พระราชบิดาพาเสด็จไปแรกนาขวัญ ประทับอยู่ที่ได้ร่มหัวใหญ่ นั่งเจริญอานาปานสติแล้วจิตรวม เกิดความอัศจรรย์ จึงระลึกอารมณ์อันนั้นได้

การอดพระกระยาหารตัดอกไม่ใช่ทาง เอาอันนี้ละจะถูก อานาปานสติ เจริญอานาปานสติในคืนวันนั้น ทีนี้ก็พอดีอาหารเบา พระสรีระเบาอยู่แล้ว เจริญอานาปานสติมันก็คล่องตัว ทีนี้ถูกละจึงก็ได้ตรัสรู้ขึ้นมา เพียงอดอาหารเฉยๆ ให้ได้ตรัสรู้พระพุทธเจ้าทำมาก่อนแล้ว อันนี้ไม่ได้เพื่อจะตรัสรู้บรรลุธรรมด้วยการอดอาหาร แต่เป็นเครื่องประกอบเครื่องหนุนความเพียรให้สะดวกสบาย รู้รรณธรรมได้อย่างคล่องตัวและรวดเร็วเท่านั้นเอง ที่พระท่านทำเป็นเครื่องหนุนต่างหาก

ธรรมที่กล่าวมาเหล่านี้เป็นธรรมที่ครีที่ล้ำสมัยไปหมดแล้วหรือ พวกเราเป็นลูกชาวพุทธ มันทันสมัยตั้งแต่โก้ๆ เก๋ๆ แต่งเนื้อแต่งตัวเข้ามาในวัดเหมือนจิ๊กโก๋ ปล่อยที่ปล่อยทำเข้ามาในวัดในวามันจะดูไม่ได้ นั่นหรือทันสมัยของกิเลส มันสอดสังเวชนะดูเอาธรรมดูซิ นั่นละกิเลสเข้ามาในวัดจนขวางหูขวางตา ผู้ปฏิบัติธรรมเพื่อความดีงามมี

อยู่ แล้วผู้ที่รีบเร่งบันเทิงด้วยความพินาศฉิบหาย ฆ่าตัวเองโดยการแต่งเนื้อแต่งตัวแบบ ปล่อยทำปล่อยที่เข้ามานั้นมันดูกันไม่ได้ เข้าใจไหมล่ะ

นี่ละจึงได้เขียนประกาศไว้ นั้น เห็นไหมคำพูดที่เขียน ใครเขียนใครแต่ง หลวงตา บัวเองนำธรรมออกมาสอน หยาบที่ไหน ที่นี้เป็นวัดเป็นสถานที่บำเพ็ญ ที่ภาวนาเพื่อความสงบใจ ไม่มีกิจจำเป็นไม่ควรมาเที่ยวเพ่นพ่าน นั่นคือภาษาธรรม ไอ้พวก เพ่นพ่านๆ ภาษาของกิเลสมันเต็มบ้านเต็มเมือง จนกระทั่งมีดมันยังไม่ไป มีกำหนด กฎเกณฑ์บังคับไว้ละ แต่ก่อนมีดมันยังไม่ไป โอ้ย มันเลอะไปหมดแล้วทำไม ก็เรารักษา มาด้วยความเข้มงวดกวดขันตั้งแต่ไหนแต่ไร อยู่ที่ไหนก็เหมือนกัน แล้วก็มาเลอะเทอะ เอาที่วัดป่าบ้านตาดนี้มันดูไม่ได้นะ

เพราะฉะนั้นจึงกำหนดกฎเกณฑ์ให้มีเวล่ำเวลา เช่น ๔ โมงครึ่งให้รีบออก มีการ มีงานอะไรให้รีบมาก่อนหน้านั้นเสีย หากมีกิจจำเป็นจริงๆ ที่ควรจะอนุโลมแล้วก็ติดต่อกับ ต.ช.ด. ที่รักษาประตูอยู่นั้น สมควรแก่เหตุแก่ผลอย่างหนึ่งทางนั้นก็อนุญาตให้มา อย่างหนึ่งทางนั้นจะรีบมาถามพระ นั้น จึงมีขอบมีเขตบางอย่างนั้นละ ถ้าไม่มันเลอะไป หมด ภาษาที่พูดเหล่านี้มันหยาบแล้วหรือ ตัวผู้ทำมามันหยาบที่สุดแล้วมันดูไม่ได้ถึง ได้พูดออกมาเข้าใจไหม เหมือนจ๊กโกจ๊กเกตุไม่ได้ทั้งๆ ที่เป็นมนุษย์ไม่มีหาง ถ้าเอาหาง ไปติดกันแล้วเราก็มองว่าอะไร เพราะในวัดเราไม่มีหาง นอกจากไอ้หางกุดสอง ตัวยกเว้นให้มันเสีย สองตัวนี้นอกบัญญัติ นอกนั้นมันมีหางทั้งนั้น ถ้าเป็นอย่างนั้นเราก็มองว่าอะไร แต่นี่มันเป็นคนละซี มันสะดุดตาสะดุดใจ

ใครเข้ามาก็ให้พิจารณากันบ้างนะ มาในวัดในวาเลอะเทอะไปหมดด้วยอำนาจ ของกิเลสตัวสกปรกโสภม มันยกขึ้นเป็นความสะอาดทันสมัยไปหมดเวลานี้ เข้าเหยียบ ย่ำทำลายในวัดในวา ประหนึ่งว่าเข้าไปนี่เพื่อจะไปให้คะแนนตัดคะแนนพระในวัดโดย ไม่รู้สึกตัว มาด้วยความโอ้อ่าฟูฟ่าลืมนื้อลืมนัว ผู้รักษาศีลรักษารธรรมรอบคอบด้วย อรรถด้วยธรรมมีอยู่นี่นะ คนตาดิกับคนตาบอดดูกันทำไมจะดูไม่ได้ อะไรจะเลิศเลอยิ่ง กว่าตาของธรรม อะไรจะบอดมืดหนายิ่งกว่าตาของกิเลสที่เพ่นพ่านๆ เข้ามาในวัดในวา มันดูไม่ได้นะ ให้ฟัง คนทั่วประเทศนี้เป็นอย่างนั้นนะเดี๋ยวนี้

ไม่มีใครพูดอย่างนี้ นี่ภาษาธรรมเรานำมาพูด ไม่เคยสะทกสะท้านกับสิ่งใดใน สามโลกธาตุนี้ เพราะธรรมนี้เหนือหมด เอาภาษาธรรมมาพูดเพื่อให้ท่านทั้งหลายได้ยึด ไปเป็นคติพอเป็นลูกของชาวพุทธบ้าง อย่าเป็นลูกหมูลูกหมาไม่มีหาง แต่แต่งเนื้อ แต่งตัวเหมือนหมามันดูไม่ได้นะ เลอะเทอะไปหมดเวลานี้ ไม่มีใครจะพูด เขาเหมือน เราเราเหมือนเขาลูบหน้าปะจมูก ติดเขาดิติดเราเสียพูดไม่ออกแสดงตัวไม่ได้ ไม่ติดอะไร เราก็มองติดเขาก็ไม่ติด มีแต่ธรรมอย่างเดียวออกได้หมดอะไรเป็นธรรม ไม่มีคำว่าสูงว่า

ต่ำ คือเป็นธรรมแล้วถูกต้อง โลกยอมรับกัน กิเลสใครยอมรับ แต่มันก็ชอบเป็นบ้อย
เจียบๆ มาตลอดเต็มบ้านเต็มเมืองนั้นละ หากไม่มีใครออกหน้าออกตาวายอมรับกิเลส
ว่าเป็นสธนะเหยียบหัวพระพุทธเจ้าลง ไม่มีใครกล้าพูด แต่กิริยามันทำเป็นอย่างนั้น
มันเหยียบหัวพระพุทธเจ้า ทั้งๆ ที่เราเป็นลูกชาวพุทธเหยียบหัวพ่อของเรา คือ
พระพุทธเจ้ามันสมควรที่ไหน ให้พากันพินิจพิจารณานะ

นี่ออกทั่วประเทศ ใครพูดอย่างเรา เราพูดได้ พูดได้ทั้งนั้นสามโลกธาตุพูดให้
มันเต็มเม็ดเต็มหน่วยเสียมันจวนจะตายแล้ว หัวใจนี้ผ่านหมดแล้วครอบโลกธาตุไป
หมดแล้วทำไมจะพูดเรื่องต่ำๆ เรื่องส้วมเรื่องถ่านนี้ไม่ได้ ชำระสิ่งเหล่านี้ไม่ได้จะ
บริสุทธิ์ได้ยังไง ต้องชำระของสกปรกนี้ออกซิ นี่ของสกปรกบอกให้ชำระ ไม่ได้บอก
ให้มาสั่งสมนะ ให้พากันตั้งอกตั้งใจ มาวัดมาวามาอรรถมาธรรมให้เป็นอรรถเป็นธรรม
อย่าเอาเรื่องของกิเลสตัวสกปรกโสภณเข้ามาจูนจ้านๆ ในวัดมันดูไม่ได้นะ

ไปที่ไหนๆ พระท่านเกรงอกเกรงใจ จะพูดก็ไม่กล้าจะพูดก็ปล่อยให้เขาเหยียบ
หัวโล้นไปอย่างนั้นละ หัวโล้นพระเข้าใจไหม หัวโล้นเรานี้ถ้าตรงไหนมันโง่
รู้เท่าไม่ถึงการณ์ก็ปล่อยให้เขาเหยียบไป ถ้าตรงไหนมันรู้เหยียบหัวเขาแหลกเข้าใจไหม
เอาธรรมเหยียบหัวกิเลสจะเป็นไรไปวะ เอาละ เท่านั้นละพอ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz